Κυριακή Ι' Ματθαίου (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 11 Αυγούστου, 2017

(Ματθ.ιζ΄14-23)

Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστὴν
ὁμιλίαν νζ΄

α΄. Δὲν τὸ γνώριζαν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὶς Γραφὲς, ἀλλὰ ἦταν ἑρμηνεία δική τους καὶ κυκλοφοροῦσε ὁ λόγος αὐτὸς ἀνάμεσα στὸν ἄπειρο λαό, ὅπως καὶ σχετικὰ μὲ τὸ Χριστό. Γι’ αὐτὸ ἔλεγε ἡ Σαμαρείτισσα· Ἔρχεται ὁ Μεσσίας. Ὅταν ἔρθη ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὰ ἀναγγείλη ὅλα. Κι ἐκεῖνοι ρωτοῦσαν τὸν Ἰωάννη· Ὁ Ἠλίας εἶσαι ἢ ὁ προφήτης; Ὅπως εἶπα ὑπῆρχε καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν Ἠλία, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐξηγοῦσαν ὅπως ἔπρεπε. Οἱ Γραφὲς ἀναφέρουν δύο παρουσίες τοῦ Χριστοῦ ἀυτὴν ποὺ ἔχει πραγματοποιηθῆ κι ἐκείνη ποὺ θὰ γίνη. Αὐτὲς ἐννοοῦσε ὁ Παῦλος ὅταν ἔλεγε· Φάνηκε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ἡ σωτηρία καὶ μᾶς διδάσκει, ἀφοῦ ἀρνηθοῦμε τὴν ἀσέβεια καὶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου, νὰ ζήσωμε μὲ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ εὐσέβεια. Αὐτὴ εἶναι ἡ μία. Ἄκουσε πῶς φανερώνει καὶ τὴν ἄλλη. Ὅταν εἶπα αὐτά, ἐπρόσθεσε· Καλλιεργῶντας τὴ μακάρια ἐλπίδα καὶ τὴν παρουσία τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ οἱ προφῆτες ἀναφέρουν τὴ μία καὶ τὴν ἄλλη. Τῆς μιᾶς, τῆς δεύτερης, λένε ὅτι πρόδρομος θὰ γίνη ὁ Ἠλίας. Τῆς πρώτης πρόδρομος ἔγινε ὁ Ἰωάννης, ποὺ ὁ Χριστὸς τὸν ὀνομάζει Ἠλία. Ὄχι ἐπειδὴ ἦταν ὁ Ἠλίας, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκτελοῦσε τὸ ἔργο ἐκείνου. Ὅπως ἐκεῖνος θὰ γίνη πρόδρομος τῆς δευτέρας, ἔτσι κι αὐτὸς ἔγινε πρόδρομος τῆς πρώτης. Ἀλλὰ οἱ γραμματεῖς δημιουργῶντας σύγχυση σ’ αὐτὰ καὶ κατευθύνοντας στραβὰ τὸν λαό, τοῦ ἀνέφεραν ἐκείνη μόνο, δηλαδὴ τὴ δευτέρα παρουσία καὶ ἔλεγαν ὅτι ἄν εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ προηγηθῆ ὁ Ἠλίας. Γι’ αὐτὸ καὶ οἱ μαθητὲς ρωτοῦν, πῶς ἰσχυρίζονται οἱ γραμματεῖς ὅτι ἔπρεπε νὰ προηγηθῆ ὁ Ἠλίας; Καὶ γι’ αὐτὸ κι οἱ Φαρισαῖοι ἔστειλαν στὸν Ἰωάννη καὶ ρωτοῦσαν, ἄν εἶσαι σὺ ὁ Ἠλίας; Πουθενὰ δὲν ἀνέφεραν τὴν πρώτη παρουσία. Ποιὰ εἶναι ἡ λύση ποὺ ἔδωσε ὁ Χριστός; Ὅτι ὁ Ἠλίας θαρθῆ τότε, πρὶν ἀπὸ τὴν Δευτέρα παρουσία μου. Ἀλλὰ καὶ τώρα ἔχει ἔλθει ὁ Ἠλίας. Ἔτσι ἔλεγε τὸν Ἰωάννη. Αὐτὸς ἦρθε σὰν Ἠλίας. Ἄν ζητῆς τὸ Θεσβίτη, ἔρχεται κι ἐκεῖνος. Γι’ αὐτὸ κι ἔλεγε. Ἔρχεται ὁ Ἠλίας καὶ θὰ τ’ ἀποκαταστήση ὅλα. Ποιὰ ὅλα; Ὅσα ἔλεγε ὁ προφήτης Μαλαχίας. Λέει ὁ προφήτης· Θὰ σᾶς στείλω τὸν Ἠλία τὸ Θεσβίτη ποὺ θὰ συμφιλιώση τὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα μὲ τοῦ γιοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἔρθω καὶ χτυπήσω καίρια τὴ γῆ. Βλέπετε τὴν ἀκρίβεια τοῦ προφητικοῦ λόγου; Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἐκάλεσε τὸν Ἰωάννη Ἠλία, ἐξ αἰτίας τῆς κοινότητας τοῦ ἔργου, γιὰ νὰ μὴ

νομίσετε τώρα ὅτι αὐτὸ λέγεται κι ἀπὸ τὸν προφήτη πρόσθεσε καὶ τὴν παρουσία του μὲ τὴ λέξη Θεσβίτης. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἦταν Θεσβίτης. Μαζὶ μ’ αὐτὸ θέτει καὶ δεύτερο ὑπαινιγμό· Μὴν ἔρθω καὶ χτυπήσω καίρια τὴ γῆ, ἀναφερόμενος στὴ φοβερὴ δεύτερη παρουσία του. Κατὰ τὴν πρώτη παρουσία του δὲν ἦρθε νὰ χτυπήση τὴ γῆ. Δὲν ἦρθα λέγει γιὰ νὰ κρίνω τὸν κόσμο ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσω τὸν κόσμο. Τὸ εἶπε λοιπὸν αὐτὸ φανερώνοντας ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν παρουσία ποὺ περιέχει τὴν κρίση, ἔρχεται ὁ Θεσβίτης. Φανερώνει μαζὶ καὶ τὴν αἰτία τῆς παρουσίας του. Μὲ τὸν ἐρχομό του θὰ πείση τοὺς Ἰουδαίους νὰ πιστέψουν στὸ Χριστὸ καὶ νὰ μὴ χαθοῦν ὅλοι μαζὶ ὅταν ἔρθη. Αὐτὸ θέλει νὰ φέρη στὴ μνήμη τους καὶ τοὺς λέει· Καὶ θ’ ἀποκαταστήση ὅλα. Θὰ διορθώση δηλαδὴ τὴν ἀπιστία τῶν Ἰουδαίων ποὺ θὰ εἶναι τότε στὴ ζωή. Γι’ αὐτὸ καὶ μίλησε μὲ περισσὴν ἀκρίβεια. Δὲν εἶπε θὰ συμφιλιώση τὴν καρδιὰ τοῦ γιοῦ μὲ τὸν πατέρα ἀλλὰ τοῦ Πατέρα μὲ τοῦ γιοῦ. Ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν πατέρες τῶν Ἀποστόλων λέει ὅτι θὰ συμφιλιώση μὲ τὴ διδασκαλία τῶν παιδιῶν τους, δηλ. τῶν ἀποστόλων, τὶς καρδιὲς τῶν πατέρων τους, δηλαδή, τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους.

Σᾶς λέγω ὅτι ὁ Ἠλίας ἦρθε καὶ δὲν τὸν κατάλαβαν ἀλλὰ τοῦ ἔκαμαν ὅσα θέλησαν. Ἔτσι καὶ ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ κακοπαθήση ἀπ’ αὐτούς. Τότε κατανόησαν ὅτι τοὺς εἶπε γιὰ τὸν Ἰωάννη. Δὲν τοὺς τὸ εἶπαν ὅμως οὔτε οἱ γραμματεῖς, οὔτε οἱ Γραφές. Εἶχαν γίνει προθυμότεροι καὶ προσεκτικώτεροι στὰ λεγόμενα καὶ γι’ αὐτὸ καταλάβαιναν γρήγορα. Ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβαν οἱ μαθηταί; Τοὺς εἶχε μιλήσει ἀπὸ προηγούμενα ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Ἠλίας ποῦ πρόκειται νἀρθῆ. Ἐδῶ τοὺς λέει, ἦρθε. Κι ὅτι ὁ Ἠλίας ἔρχεται καὶ θὰ τ’ ἀποκαταστήση ὅλα. Μὴν ἀπορήσης καὶ μὴ νομίσης ὅτι ὁ λόγος ἔχει πλανηθῆ, λέγοντας ἄλλοτε δὲν θαρθῆ κι ἄλλοτε ὅτι ἦρθε. Ἀληθινὰ εἶναι ὅλα. Ὅταν λέει ὅτι ἔρχεται ὁ Ἠλίας καὶ θὰ τ’ ἀποκαταστήση ὅλα, ἐννοεῖ τὸν ἴδιο τὸν Ἠλία καὶ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν Ἰουδαίων ποὺ θὰ συμβῆ τότε. Ὅταν λέη, αὐτὸς ποὺ θἀρθῆ, σύμφωνα μὲ τὴν ταυτότητα τοῦ ἔργου καλεῖ τὸν Ἰωάννη Ἠλία. Γιατὶ καὶ οἱ προφῆτες κάθε ἐπίσημο βασιλιὰ τὸν ἔλεγαν Δαυΐδ καὶ τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ἔλεγαν ἄρχοντες τῶν Σοδόμων καὶ γιοὺς τῶν Αἰθιόπων, ἀπὸ τὴ συμπεριφορά τους. Ὅπως ἐκεῖνοι θὰ γίνουν πρόδρομοι τῆς δευτέρας παρουσίας, ἔτσι κι αὐτὸς ἔγινε τῆς πρώτης.

β΄ . Καὶ δὲν τὸν ὀνομάζει γι’ αὐτὸ μονάχα παντοῦ Ἠλία, ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξη πόσο αὐτὸς εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, κι ὅτι κι αὐτὴ ἡ παρουσία συμφωνεῖ μὲ τὴν προφητεία. Γι’ αὐτὸ καὶ προσθέτε ὅτι Ἦρθε καὶ δὲν τὸν κατάλαβαν, ἀλλὰ τοῦ ἔκαναν ὅ,τι θέλησαν. Τί σημαίνει ὅ,τι θέλησαν; Τὸν ἔβαλαν στὸ δεσμωτήριο, τὸν ὕβρισαν, τὸν σκότωσαν, μετέφεραν σὲ δίσκο τὴν κεφαλή του. Ἔτσι καὶ ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ κακοπαθήση ἀπ’ αὐτούς. Βλέπετε πόσο κατάλληλα τοὺς ὑπενθυμίζει τὸ πάθος, προξενώντας τους πολλὴ ἀνακουφίση ἀπὸ τὰ παθήματα τοῦ Ἰωάννη. Καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ τὴν ἄμεση ἐπιτέλεση μεγάλων θαυμάτων. Γιατὶ ὅταν μιλᾶ γιὰ τὸ πάθος, ἐπιτελεῖ ἀμέσως θαύματα κι ἔπειτα καὶ πρὶν ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτούς. Σὲ πολλὰ σημεῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ παρατηρήση. Τότε λοιπόν, γράφει, ἄρχισε νὰ δείχνη ὅτι πρέπη νὰ πάη στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ σκοτωθῆ καὶ νὰ πάθη πολλὰ. Πότε

τότε; Ὅταν ὡμολογήθηκε ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς κι ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ. Στὸ βουνὸ πάλι, ὅταν τὴν θαυμάσια τοὺς ἔδειξε ὄψη του, τοὺς ὑπενθύμισε τὸ πάθος, ὅταν μίλησαν οἱ προφῆτες γιὰ τὴ δόξα του. Ὅταν διηγήθηκε τὴν ἱστορία ποὺ διέσωσε ὁ Ἰωάννης πρόσθεσε. Ἔτσι καὶ ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ κακοποιηθῆ ἀπ’ αὐτοὺς. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ λίγο, ὅταν ἔβγαλε τὸ δαίμονα, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ βγάλουν οἱ μαθηταί του. Καὶ τότε, ὅταν γύριζαν στὴ Γαλιλαία γράφει, ὁ Εὐαγγελιστὴς τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, ὅτι πρόκειται νὰ παραδοθῆ ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου σὲ χέρια ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, ποὺ θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ τὴν τρίτη μέρα θ’ ἀναστηθῆ. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε, γιὰ νὰ μετριάση τὴν ὑπερβολικὴ λύπη μὲ τὸ μέγεθος τῶν θαυμάτων. Προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνη μὲ κάθε τρόπο· ἐδῶ τοὺς παρηγορεῖ ὑπενθυμίζοντάς τους τὸ θάνατο τοῦ Ἰωάννη. Κι ἄν ἔλεγε κάποιος, γιατὶ δὲν ἀνάστησε καὶ τώρα τὸν Ἠλία νὰ τὸν στείλη, ἀφοῦ τόσα ἀγαθὰ συνεπάγεται ἡ παρουσία του, θὰ ποῦμε ὅτι καὶ τώρα, ποὺ νομιζουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἠλίας δὲν τὸν ἐπίστευαν. Ἄλλοι, γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς, σὲ λένε Ἠλία κι ἄλλοι Ἱερεμία. Καὶ τὸν Ἰωάννη ἀπὸ τὸν Ἠλία μόνο ὁ χρόνος τοὺς χώριζε. Πῶς λοιπὸν τότε θὰ πιστέψουν; Θὰ τὰ ἀποκαταστήση ὅλα, ὄχι μόνο γιατὶ εἶναι γνώριμος, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ θὰ κρατήση ὡς τότε καὶ περισσότερο ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ εἶναι γιὰ ὅλους λαμπρότερη ἀπ’ τὸν ἥλιο. Ὅταν λοιπὸν ὕστερ’ ἀπὸ τόση τιμὴ καὶ προσδοκία ἔρθη ἐκεῖνος κηρύττοντας τὰ ἴδια μ’ αὐτὸν καὶ ἀναγγέλοντας τὸν Ἰησοῦ, θὰ δεχτοῦν πιὸ εὔκολα τοὺς λόγους. Κι ὅταν, λέει, δὲν τὸν κατάλαβαν, ἀναφέρεται καὶ στὰ δικά του. Καὶ δὲν τοὺς ἐνισχύει μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο μόνο ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπόδειξη ὅτι ἄδικα πάσχει καὶ μὲ τὴ συγκάλυψη τῶν λυπηρῶν μὲ δυὸ θαύματα, τὸ ἕνα πάνω στὸ βουνὸ καὶ μὲ ὅ,τι πρόκειται νὰ γίνη. Τ’ ἄκουσαν αὐτὰ ἀλλὰ δὲ ρωτοῦν πότε ἔρχεται ὁ Ἠλίας ἀπὸ τὴ λύπη γιὰ τὸ πάθος ἤ ἀπὸ φόβο. Πολλὲς φορὲς ὅταν δοῦνε ὅτι δὲν θέλει νὰ πῆ κάτι καθαρὰ σιωποῦν. Ὅταν ἦσαν στὴν Γαλιλαία τοὺς εἶπε· Σὲ λίγο ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ καὶ θὰ τὸν σκοτώσουν. Ὁ Μᾶρκος σ’ αὐτοὺς τοὺς λόγους προσθέτει· Ἀγνοοοῦσαν τὸ λόγο καὶ ἐφοβοῦνταν νὰ τὸν ρωτήσουν κι ὁ Λουκᾶς, ὅτι ἦταν ἀσαφὴς γι’ αὐτοὺς ὁ λόγος, γιὰ νὰ μὴν τὸν κατανοήσουν καὶ φοβοῦνταν νὰ τὸν ρωτήσουν γι’ αὐτὸν. Κι ὅταν ἦρθαν στὸ λαό, τὸν πλησίασε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ γονάτιζε καὶ τοῦ ἔλεγε· Κύριε, σπλαχνίσου τὸ παιδὶ μου ποὺ σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει. Πολλὲς φορὲς πέφτει στὴ φωτιὰ καὶ πολλὲς στὸ νερό. Τὸν ἔφερα στοὺς μαθητάς σου ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Ἡ Γραφὴ δείχνει ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν πολὺ ἀδύνατος στὴν πίστη. Εἶναι φανερὸ ἀπὸ πολλά. Κι ὁ ἴδιος εἶπε βοήθησέ με στὴν ἀπιστία μου. Κι ὁ Χριστὸς διάταξε τὸ δαίμονα νὰ μὴν ξαναμπῆ σ’ αὐτόν. Κι αὐτὸς πάλι εἶχε πεῖ στὸ Χριστό· Ἂν μπορῆς· Κι ἄν στάθηκε αἰτία ἡ ἀπιστία του νὰ μὴ βγῆ ὁ δαίμονας γιατὶ κατηγορεῖ τοὺς μαθητάς; Θέλει νὰ τοὺς δείξει ὅτι τοὺς εἶναι δυνατὸ νὰ κάνουν πολλὲς θεραπείες ἀκόμα καὶ χωρὶς τὴν πίστη τῶν ἀσθενῶν. Ὅπως ἔφτασε πολλὲς φορὲς ἡ πίστη ἐκείνου που ἔφερνε τὸν ἄρρωστο, γιὰ νὰ προέλθη ἡ θεραπεία ἀκόμα· κι ἀπὸ κατώτερο, ἔτσι ἔφτασε πολλὲς φορὲς ἡ δύναμη αὐτῶν ποὺ θαυματουργοῦσαν παρὰ τὴν ἀπιστία ἐκείνων ποὺ πλησιάζουν. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ φαίνονται στὶς Γραφές. Ὁ Κορνήλιος καὶ οἱ δικοί του μὲ τὴν πίστη τους ἀπέσπασαν τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος . Στὴν περίπτωση τοῦ Ἐλισσαίου ἀναστήθηκε ὁ νεκρὸς χωρὶς νὰ πιστέψη κανείς. Κι

αὐτοὶ πάλι ποὺ χάλασαν τὴ στέγη δὲν τὸ ἔκαμαν ἀπὸ πίστη ἀλλὰ ἔτσι τυχαῖα ἀπὸ δειλία. Φοβήθηκαν γι’ αὐτὸ ποὺ ἔκαμαν, τὸν ἔρριξαν κι ἔφυγαν. Κι ὁ ἴδιος ποὺ ἔρριξαν ἦταν πεθαμένος. Κι ὁ νεκρὸς σηκώθηκε μόνο ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ ἁγίου σώματος. Εἶναι φανερὸ λοιπὸν κι ἐδῶ ὅτι καὶ οἱ μαθηταὶ ἔδειξαν ἀδυναμία, ὄχι ὅμως ὅλοι, γιατὶ ἔλειπαν ἀπὸ κεῖ οἱ στῦλοι.

γ΄. Ἂς δοῦμε κι ἀπὸ ἄλλη πλευρὰ τὴν ευγνωμοσύνη. Πῶς μπροστὰ στὸ λαὸ μιλάει στὸν Ἰησοῦ κατὰ τῶν μαθητῶν του λέγοντας, ὅτι τὸν ἔφερα στοὺς μαθητὰς σου καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Αὐτὸς ὅμως ἀπαλλάσοντάς τους ἀπὸ τὶς κατηγορίες, μπροστὰ στὸ λαό, στὸ λαὸ καταλογίζει τὴ μεγαλύτερη ἐνοχή. Ὦ γενεὰ, ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ὡς πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Δὲν ἀπευθύνεται σ’ αὐτὸν μόνο, γιὰ νὰ μὴν τὸν τρομάξη ἀλλὰ σ’ ὅλους τοὺς Ἰουδαίους. Γιατὶ ἦταν φυσικὸ ἀπὸ τοὺς παρόντες νὰ σκανδαλισθοῦν καὶ νὰ σκεφτοῦν γι’ αὐτοὺς κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε. Κι ὅταν πάλι λέη· Ὡς πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; δείχνει ὅτι ἀποδέχεται τὸ θάνατο καὶ τὸν ἐπιθυμεῖ καὶ ποθεῖ τὴν ἀποδημία του. Καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἡ σταύρωσή του βαρειὰ ἀλλὰ ἡ ἁπλῆ συμβίωση μαζί τους. Δὲν στάθηκε ὅμως στὶς κατηγορίες. Φέρτε μου τον ἐδῶ, προστάζει. Καὶ τὸν ρωτᾶ ὁ ἴδιος πόσον καιρό ἔχει στὴν ἀσθένεια. Ὑπερασπίζει τοὺς μαθητὰς κι ἐκεῖνον τὸ φέρνει σὲ ἀγαθὴ ἐλπίδα καὶ νὰ πιστέψη ὅτι θὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ κακὸ. Καὶ τὸν ἀφήνει νὰ σπαραχτῆ, ὄχι γιὰ ἐπίδειξη (εἶχε μαζευτῆ ὁ λαὸς καὶ τὸν εἶχε μάλιστα ἐπιτιμήση) ἀλλὰ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πατέρα. Γιὰ νὰ φτάση νὰ πιστέψη τὸ θαῦμα ποὺ θὰ ἀκολοθοῦσε, ὅταν ἔβλεπε ταραγμένο τὸ δαιμόνιο ἀπὸ μόνη τὴν πρόσκλησή του. Κι ὅταν ἐκεῖνος εἶπε «ἀπὸ παιδί» καὶ ἄν μπορεῖς βοήθησέ με, τοῦ λέγει. Σ’ ὅποιον πιστεύει ὅλα εἶναι δυνατά. Ἔτσι γυρίζει σ’ αὐτὸν πάλι τὴν κατηγορία. Κι ὅταν ἔλεγε ὁ λεπρὸς Ἂν θέλης, μπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσης, δίνοντας μαρτυρία γιὰ τὴν δύναμή του, τὸν ἐπαίνεσε κι ἐπιβεβαίωσε τὸ λόγο, ἀπαντῶντας· «θέλω, καθαρίσου». Ὅταν ὅμως αὐτὸς ἐδῶ δὲν εἶπε τίποτα ποὺ ν’ ἀξίζη στὴ δύναμή του, λέγοντας· Ἂν μπορῆς, βοήθησέ με, κοίταξε πῶς διορθώνει τὴ διατύπωση, ἐπειδὴ δὲν ἦταν ὅπως ἔπρεπε. Ἂν μπορῆς νὰ πιστέψης ἀπαντᾶ, ὅλα εἶναι δυνατὰ σ’ ὅποιον πιστεύει. Νά, τὶ σημαίνει αὐτό. Τόσο πλεόνασμα δυνάμεως διαθέτω, ὥστε μπορῶ νὰ δυναμώσω κι ἄλλους νὰ θαυματουργοῦν. Ὥστε ἄν πιστεύης ὅπως πρέπει καὶ σὺ ὁ ἴδιος μπορεῖς νὰ θεραπεύσης κι αὐτὸν κι ἄλλους πολλοὺς. Κι ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἐθεράπευσε τὸ δαιμονισμένο. Ἂς μὴ δοῦμε τώρα μόνο τὴν πρόνοια καὶ τὴν ἀγαθοποιΐα του ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποὺ παραχώρησε νὰ μπῆ μέσα του τό δαιμόνιο. Ἂν δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἀντικείμενο πολλῆς πρόνοιας, θὰ εἶχε χαθῆ ἀπὸ παλιά. Γιατί, λέει, ὅτι καὶ στὴ φωτιὰ τὸν εἶχε ρίξει καὶ στὸ νερό. Καὶ τὸ δαιμόνιο ποὺ τολμοῦσε νὰ τοῦ προξενῆ αὐτά, μποροῦσε καὶ νὰ τὸν σκοτώση, ἄν δὲ χαλιναγωγοῦσε ἰσχυρὰ ὁ Θεὸς τὴν τόση μανία του. Ἔτσι καὶ μὲ τοὺς γυμνοὺς ἐκείνους, ποὺ ἔτρεχαν στὶς ἐρημιὲς καὶ ξεσκίζονταν στὶς κοφτερές πέτρες. Κι ἄν τὸν ἀποκαλῆ σελληνιακὸ μὴν ἀνησυχῆς· ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνήκει στὸν πατέρα τοῦ δαιμονισμένου.

Πῶς λοιπὸν ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐαγγελιστής, ὅτι ἐθεράπευσε πολλοὺς σεληνιακοὺς; Τοὺς ὀνομάζει ἔτσι ἀκολουθῶντας τὴ γνώμη τῶν πολλῶν.**Ὁ δαίμονας δηλαδὴ γιὰ**

νὰ διαβάλη τὴ σελήνη ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν ἀσθενῶν καὶ τοὺς ἐρεθίζει μὲ τὴν περιφορὰ τῆς σελήνης. Ὄχι πῶς ἐνεργεῖ ἡ σελήνη· γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· εἶναι δική του ἡ ἐνέργεια γιὰ νὰ διαβληθῆ τὸ ἀστέρι. Γι’ αὐτὸ καὶ ἐπεκράτησε μιὰ σφαλερὴ γνώμη ἀνάμεσα στοὺς ἀνοήτους ἀνθρώπους καὶ καλοῦν μ’ αὐτὸ τὸ ὄνομα αὐτοὺς τοὺς ἀρρώστους. Γελιοῦνται ὅμως γιατὶ δὲν εἶναι αὐτὸ ἀληθινό. Τότε πῆγαν οἱ μαθηταὶ του ἰδιαιτέρως καὶ τὸν ρώτησαν, γιὰ ποιὸ λόγο δὲν μπόρεσαν αὐτοὶ νὰ βγάλουν τὸ δαίμονα. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀγωνιοῦσαν καὶ φοβοῦνταν μήπως ἔχασαν τὴ χάρη, ποὺ τοὺς εἶχε ἐμπιστευθῆ. Γιατὶ τοὺς εἶχε δώσε δύναμη νὰ ἐξουσιάζουν τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονες. Γι’ αὐτὸ καὶ τὸν ρωτοῦν ἰδιαιτέρως, ὄχι ἀπὸ ντροπή, εἶχαν φανερωθῆ στὴν πράξη κι ἦταν περιττὸ πιὰ νὰ ντρέπωνται τὴν λεκτικὴ ὁμολογία. Ἀλλὰ ἤθελαν νὰ τὸν ρωτήσουν γιὰ μυστικὸ καὶ σπουδαῖο ζήτημα. Κι ὁ Χριστὸς τοὺς ἀπαντᾶ· Γιὰ τὴν ἀπιστία σας. Ἂν ἔχετε πίστη σὰν ἕνα σπόρο σιναπιοῦ θὰ πῆτε σ’ αὐτὸ τὸ βουνό· Ἄλλαξε θέση καὶ θ’ ἀλλάξη καὶ τίποτα δὲ θὰ εἶναι ἀδύνατο γιὰ σᾶς. Κι ἄν πῆτε σὲ ποιὸ μέρος μετατόπισαν βουνό, θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα ὅτι ἐπραγματοποίησαν πολὺ μεγαλύτερα, ἀφοῦ ἀνάστησαν νεκρούς. Δὲν εἶναι ἴσο, νὰ μετατοπίσης βουνὸ καὶ νὰ διώξης τὸ θάνατο ἀπὸ τὸ σῶμα. Ἀναφέρονται ἀργότερα κάποιοι ἅγιοι πολὺ κατώτεροι ἀπὸ κείνους, ποὺ τὸ κάλεσε ἡ ἀνάγκη νὰ μετατοπίσουν βουνά. Εἶναι φανερὸ ὅτι κι αὐτοὶ ἄν ἦταν ἀνάγκη θὰ τὰ μετατόπιζαν. Ἀφοῦ τότε δὲν παρουσιάστηκε ἀνάγκη, ἄς μὴν τοὺς κατηγοροῦμε. Ἐξ ἄλλου κι ὁ ἴδιος δὲν εἶπε, ὅτι θὰ τὰ μετατοπίσετε ὁπωσδήποτε, ἀλλὰ ὅτι θὰ ἔχετε καὶ γι’ αὐτὸ τὴ δύναμη. Κι ἄν δὲν τὰ μετατόπισαν, δὲν εἶναι ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν. Μπόρεσαν ἄλλα μεγαλύτερα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲ θέλησαν, ἀφοῦ δὲν παρουσιάστηκε ἀνάγκη. Ἀκόμα εἶναι φυσικὸ καὶ νὰ ἔχη γίνει αὐτό, νὰ μὴν ἔχη ὅμως γραφῆ. **Δὲν γράφηκαν ὅλα τὰ θαύματά τους**. Ἦταν σὲ χαμηλότερη πνευματικὴ κατάσταση τότε. Μήπως δὲν εἶχαν τότε μήτε τὴν πίστη αὐτή; Δὲν τὴν εἶχαν κι οὔτε ἦσαν πάντα οἱ ἴδιοι, ἀφοῦ κι ὁ Πέτρος τώρα καλοτυχίζεται κι ὕστερα κατηγορεῖται. Μὰ καὶ ἄλλους τοὺς κατηγορεῖ γι’ ἀδυναμία τοῦ νοῦ, ὅταν δὲν κατάλαβαν τὴν παραβολὴ τῆς ζύμης. Ἔδειξαν λοιπὸν καὶ σ’ αὐτὴ τὴν περίπτωση οἱ μαθηταὶ ἀδυναμία, **δὲν ἦσαν τέλειοι πρὶν ἀπὸ τὸ σταυρό**. Πίστη ἐδῶ ἐννοεῖ τὴν πίστη τῶν θαυμάτων καὶ ἀναφέρει τὸ σινάπι φανερώνοντας τὴν ἀνείπωτη δύναμή της. Γιατὶ ἄν στὸ μέγεθος φαίνεται μικρὸ τὸ σινάπι, στὴ δύναμη εἶναι ἰσχυρότερο ἀπ’ ὅλα. Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξη λοιπὸν ὅτι **ἡ ἐλάχιστη ἀλλὰ γνήσια πίστη ἔχει μεγάλη δύναμη** , θυμήθηκε τὸ σινάπι. Καὶ δὲν σταμάτησε ἐδῶ μονάχα, ἀλλὰ πρόσθεσε καὶ τὰ βουνὰ καὶ προχώρησε παραπέρα. Τίποτε, εἶπε, δὲ θὰ εἶναι ἀδύνατο γιὰ σᾶς.

δ΄. Ἐμεῖς ὅμως ἄς θαυμάσωμε κι ἐδῶ τὴν **ἁπλότητά** τους καὶ τὴ **δύναμη τοῦ Πνεύματος**. Τὴν ἁπλοτήτα γιατὶ δὲν ἔκρυψαν τὸ ἐλάττωμά τους. Τὴ δύναμη τοῦ Πνεύματος, γιατὶ αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ἕνα σπόρο σιναπιοῦ τοὺς δυνάμωνε λίγο λίγο, ὥστε νὰ ἀναβρύσουν ἀπ’ αὐτοὺς πηγὲς καὶ ποταμοὶ πίστεως. Τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν βγαίνει παρὰ μόνο μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία. Ἐννοεῖ ὅλους τοὺς δαίμονες ὄχι μόνο τῶν σεληνιακῶν. Βλέπετε πῶς ἀπὸ τώρα κάνει μιὰ προκαταβολὴ τοῦ λόγου γιὰ τὴ **νηστεία**; Μὴν θυμηθῆτε τὶς σπάνιες περιπτώσεις, ὅταν μερικοὶ καὶ χωρὶς νηστεία

ἔβγαλαν δαίμονες. Κι ἄν μπορῆ νὰ τὸ πῆ αὐτὸ καὶ γιὰ ἕνα δύο ἀπ’ αὐτοὺς ποὺ ἐπιτιμοῦν τοὺς δαίμονες, εἶναι ὅμως ἀδύνατο ἐκεῖνο ποὺ πάσχει ν’ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴ μανία του αὐτή, ἐνῶ τρώγει ἀπὸ ὅλα. **Ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ τὴ νηστεία ὅποιος ἔχει αὐτὴ τὴ νόσο**. Ἀλλὰ ἄν χρειάζεται ἡ πίστη, θὰ πῆ κανεὶς τὶ χρειάζεται ἡ νηστεία; Χρειάζεται γιατὶ μαζὶ μὲ τὴν πίστη δίνει κι αὐτὴ ὄχι λίγη δύναμη. Καλλιεργεῖ μέσα μας τὴν πνευματικὴ διάθεση, δημιουργεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀγγέλους, μάχεται μὲ τὶς ἀσώματες δυνάμεις. Ὄχι ὅμως κι αὐτὴ μόνη της·**πρέπει νὰ προηγῆται ἡ προσευχή**. Ἄς προσέξωμε πόσα ἀγαθὰ δημιουργοῦν οἱ δύο. Ὅποιος προσεύχεται ὅπως πρέπει καὶ νηστεύει δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλά. Κι ὅποιος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ δὲ θὰ γίνη φιλοχρήματος. Κι ὅποιος δὲν εἶναι φιλοχρήματος εἶναι πιὸ κατάλληλος γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη. Ἀνάλαφρος καὶ φτερωμένος εἶναι ὅποιος νηστεύει καὶ προσεύχεται μὲ φρόνηση, διώχνει τὶς πονηρὲς ἐπιθυμίες, ἐξιλεώνει τὸ Θεὸ, ταπεινώνει τὴν ψυχὴ ποὺ ἐπαίρεται. Γι’ αὐτὸ οἱ ἀπόστολοι σχεδὸν πάντα ἐνήστευαν. Ὅποιος προσεύχεται καὶ νηστεύει ἔχει διπλὲς φτεροῦγες καὶ εἶναι ἐλαφρύτερος ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Οὔτε χασμουριέται οὔτε τεντώνεται οὔτε ἀπουαρκώνεται, ὅταν προσεύχεται, ὅπως παθαίνουν οἱ πολλοί. Εἶναι ὁρμητικώτερος ἀπὸ τὴ φωτιὰ, καὶ ἀνυψώνεται ἀπὸ τὰ γήινα. Γι’ αὐτὸ εἶναι ὁ καλύτερος ἐχθρὸς ὡς ἀντίμαχος τῶν δαιμόνων. Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ προσεύχεται γνήσια. Ἄν μιὰ γυναῖκα μπόρεσε νὰ λυγίση κάποιο σκληρὸ ἄρχοντα ποὺ οὔτε Θεὸ φοβόταν, οὔτε ἄνθρωπο ντρεπόταν, πολὺ περισσότερο θὰ πάρη μαζί του τὸ Θεὸ αὐτὸς ποὺ ἀδιάκοπα μένει κοντὰ καὶ νικᾶ τὰ φαγητὰ καὶ διώχνει τὶς ἀπολαύσεις.
Κι ἄν εἶναι ἀσθενικὸ τὸ σῶμα σου, γιὰ νὰ νηστεύης πάντα, δὲν εἶναι ἀσθενικὸ γιὰ τὴν προσευχή, οὔτε ἀνίσχυρο στὴ δύναμη τοῦ φαγητοῦ. Ἄν δὲ μπορῆς νὰ νηστεύης, μπορεῖς **νὰ μὴν ἐπιδιώκης τὴν ἀπόλαυση**. Δὲν εἶναι αὐτὸ μικρὸ καὶ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴ νηστεία. Ἔχει κι αὐτὸ τὴ δύναμη νὰ συντρίψη τὴ μανία τοῦ διαβόλου. Τίποτα δὲν εἶναι τόσο ἀγαπητὸ σ’ ἐκεῖνο τὸ δαίμονα ὅσο ἡ ἀπόλαυση κι ἡ μέθη γιατὶ αὐτὰ εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ἡ μητέρα ὅλων τῶν κακῶν. Μ’ αὐτὰ κάποτε ἔρριξε τοὺς Ἰσραηλῖτες στὴ εἰδωλολατρεία. Μ’ αὐτὰ ὡδήγησε τοὺς Σοδομῖτες σὲ παράνομες ἐπιθυμίες. Αὐτὴ ἦταν ἡ παρανομία τῶν Σοδώμων. Ζοῦσαν τὴ σπάταλη ζωὴ τους μέσα σὲ ὑπερηφάνεια, καὶ ἀφθονία καὶ πλῆθος ἀγαθῶν. Μ’ αὐτὰ ἔφερε στὴ ἀπώλεια ἀμέτρητους ἄλλους καὶ τοὺς παρέδωσε στὴ γέενα. Ποιὸ κακὸ δὲν προξενοῦν οἱ ἀπολαύσεις; Μεταβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους σὲ χοίρους κι ἀπὸ χοίρους χειρότερους. Ὁ χοῖρος κυλιέται στὸ βοῦρκο καὶ τρέφεται ἀπὸ τὴν κόπρο. Μὰ ἐκεῖνος σὲ σιχαμερώτερο τραπέζι τρέφεται, ἐπινοῶντας ἀθέμιτες σχέσεις καὶ παράνομους ἔρωτες. Σὲ τίποτα δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ δαιμονισμένο. Τὶς ἴδιες ἀναισχυντίες διαπράττει καὶ ἔχει τὴν ἴδια μανία. Καὶ τὸν δαιμονισμένο τουλάχιστον τὸν σπλαχνιζόμαστε, αὐτὸν ὅμως τὸν ἀποστρεφόμαστε καὶ τὸν μισοῦμε. Μὰ γιατὶ τέλος πάντων; Γιατὶ ἐκδηλώνει μιὰ μανία ποὺ τὴν διαλέγει ὁ ἴδιος καὶ μεταβάλλει τὸ στόμα, τὰ μάτια, τὴ μύτη τὰ πάντα γενικὰ σὲ ὀχετούς. Κι ἄν κοιτάξωμε στὸ ἐσωτερικὸ θὰ δοῦμε καὶ τὴν ψυχὴ σὰν σὲ χειμῶνα καὶ κρύο παγωμένη καὶ ναρκωμένη καὶ ἀδύνατη νὰ ὠφελήση τὸ σκάφος –σῶμα ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς τρικυμίας.

Ντρέπομαι ν’ ἀναφέρω τὰ κακὰ ποὺ προξενοῦν σ’ ἄνδρες καὶ γυναῖκες οἱ ἀπολαύσεις, τ’ ἀφήνω στὴ συνείδησή τους ποὺ τὰ γνωρίζει μ’ ἀκρίβεια. Ὑπάρχει πιὸ ἄσχημο πρᾶγμα ἀπὸ γυναῖκα ποὺ μεθᾶ ἤ ἁπλῶς ποὺ παραφέρεται; Ὅσο πιὸ ἀδύνατο εἶναι τὸ πλοῖο, τόσο μεγαλύτερο τὸ ναυάγιο, εἴτε ἐλεύθερη εἶναι εἴτε δούλη. Ἡ ἐλεύθερη διαπράττει ἀπρέπειες στὴ μέση τοῦ θεάτρου ποὺ ἀποτελοῦν οἱ δοῦλες της, ἡ δούλη πάλι στὸ ἴδιο θέατρο μέσα καὶ γίνεται αἰτία νὰ βλασφημοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν γίνωνται αὐτὰ ἀκούω πολλοὺς νὰ λένε. Νὰ μὴν ὑπάρχη κρασί. Πόση ἀνοησία καὶ παρεξήγηση! Ἄλλοι ἁμαρτάνουν καὶ μεῖς κατηγοροῦμε τὶς δωρεὲς τοῦ Θεοῦ. Πόση μανία χρειάζεται γι’ αὐτό. **Δὲ φταίει τὸ κρασὶ ἀλλὰ ἡ ἀνηθικότητα ἐκείνων ποὺ τὸ ἀπολαμβάνουν ἄσχημα**. Ἄς ποῦμε λοιπόν· νὰ μὴν ὑπάρχη μέθη, νὰ μὴν ὑπάρχη ἀπόλαυση. Ἂν ποῦμε νὰ μὴν ὑπάρχη κρασὶ προχωρῶντας σιγὰ σιγὰ θὰ ποῦμε νὰ μὴν ὑπάρχη σίδηρο γιὰ τοὺς δολοφόνους. Νὰ μὴν ὑπάρχη νύχτα γιὰ τοὺς κλέφτες, νὰ μὴν ὑπάρχη φῶς γιὰ τοὺς συκοφάντες. Νὰ μὴν ὑπάρχη γυναῖκα γιὰ τὶς μοιχεῖες. Τὰ σβήνομε ὅλα μὲ μιὰ μονοκονδυλιά.

ε.΄ Μὴν κάμετε ἔτσι· αὐτὸ μαρτυρεῖ γνώμη σατανική. Μὴ διαβάλλεται τὸ κρασὶ ἀλλὰ τὴ μέθη. Κι ὅταν βρῆτε τὸν ἴδιο στὰ καλὰ του ὑπογραμμίστε του ὅλη τὴν ἀσχήμια του. Πέστε του ὅτι τὸ κρασὶ μᾶς δόθηκε γιὰ νὰ εὐχαριστούμεθα ὄχι γιὰ νὰ ἀσχημονοῦμε. Γιὰ νὰ γελοῦμε ὄχι νὰ μᾶς γελοῦν. Γιὰ νὰ εἴμαστε ὑγιεῖς, ὄχι γιὰ νὰ ἀρρωσταίνουμε. Γιὰ νὰ ἀποκαταστήσωμε τὴν ἀσθένεια τοῦ σώματος, ὄχι γιὰ νὰ καταστρέψωμε τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς. Μᾶς ἔκαμε ὁ Θεὸς τὴν τιμὴ τοῦ δώρου· γιατὶ προσβάλλομε τὸν ἑαυτό μας μὲ τὴν ἄμετρη χρήση του; Ἀκοῦστε τί λέει ὁ Παῦλος· Νὰ χρησιμοποιῆς λίγο κρασὶ γιὰ τὸ στομάχι καὶ τὶς συχνὲς ἀσθένειές σου. Ἂν ὁ ἅγιος ἐκεῖνος παρὰ τὶς συνεχεῖς ἀρρώστιές του, δὲν δοκίμασε τὸ κρασί, ὥσπου τοῦ ἐπέτρεψε ὁ δάσκαλος ποιὰ συγνώμη θὰ δοθῆ σ’ ἐμᾶς ποὺ μεθοῦμε ἐνῶ ἔχομε τὴν ὑγεία μας; Σ’ ἐκεῖνον ἔλεγε νὰ χρησιμοποιεῖ λίγο κρασὶ γιὰ τὸ στομάχι του. Σὲ καθέναν ἀπὸ σᾶς ποὺ μεθᾶτε, θὰ πῆ χρησιμοποιεῖτε λίγο κρασὶ γιὰ τὶς πορνεῖες τὶς συχνὲς αἰσχρολογίες, γιὰ τὶς ἄλλες κακὲς ἐπιθυμίες ποὺ γεννᾶ ἡ μέθη. Κι ἄν δὲ θέλετε νὰ κάνετε γι’ αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κρασὶ, κάνετε τουλάχιστο γιὰ τὴ λύπη καὶ τὴ δυσαρέσκεια ποὺ προκαλεῖ. Τὸ κρασὶ μᾶς δόθηκε γιὰ εὐχαρίστηση. Οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, λέει. Σεῖς ὅμως καταστρέφετε κι αὐτὸ τὸ πλεονέκτημά του. Τί εἶδους εὐχαρίστηση εἶναι νὰ μὴ βρίσκεσαι στὸν ἑαυτό σου, νὰ ἔχης πολλὲς ἐνοχλήσεις, νὰ βλέπης τὰ πάντα νὰ στριφογυρίζουν, νὰ κατέχεσαι ἀπὸ σκοτοδίνη, νὰ ἔχης ἀνάγκη νὰ σοῦ ἀλείβουν μὲ λάδι τὸ κεφάλι, ὅπως αὐτοὶ ποὺ ἔχουν πυρετό. Αὐτὰ δὲν τὰ λέω σ’ ὅλους ἤ μᾶλλον σ’ ὅλους. Ὄχι ἐπειδὴ μεθοῦνε ὅλοι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὅσοι δὲ μεθοῦν δὲν φροντίζουν γιὰ κείνους ποὺ μεθοῦνε. Γι’ αὐτὸ κι ἀποτείνομαι πιὸ πολὺ σὲ σᾶς ποὺ δὲ μεθᾶτε. Γιατὶ κι ὁ γιατρὸς ἀφήνει τοὺς ἄρρωστους καὶ μιλᾶ μ’ αὐτοὺς ποὺ τοὺς περιποιοῦνται. Σ’ ἐσᾶς λοιπὸν ἀπευθύνω τὸ λόγο καὶ σᾶς παρακαλῶ ποτὲ νὰ μὴν αἰχμαλωτισθῆτε ἀπ’ αὐτὸ τὸ πάθος ἀλλὰ καὶ τοὺς αἰχμαλωτισμένους νὰ ἐλευθερώνετε, γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται χειρότεροι ἀπὸ τὰ ἄλογα ζωᾶ. Ἐκεῖνα δὲ γυρεύουν τίποτε περισσότερο ἀπ’ ὅ,τι τοὺς

χρειάζεται. Αὐτοὶ ὅμως γίνονται πιὸ ἄλογοι κι ἀπ’ αὐτά, μὲ τὸ νὰ ξεπερνοῦν τὰ ὅρια του κανονικοῦ. Πόσο καλύτερα ἀπ’ αὐτοὺς εἶναι τὸ γαϊδουράκι καὶ τὸ σκυλί. Καθένα ἀπὸ τὰ ζῶα αὐτά- κι ἀπ’ ὅλα τὰ ἄλλα, ἄν θέλουν νὰ φᾶνε ἤ νὰ πιοῦνε γνωρίζουν τὸ ὅριο τῆς αὐτάρκειας καὶ δὲν προχωροῦν πέρα ἀπ’ ὅ,τι χρειάζεται. Κι ἄν βαλθοῦν πολλοὶ νὰ τὰ στριμώχνουν, δὲν ἀντέχουν νὰ πέσουν στὴν ὑπερβολή. Ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἄποψη λοιπὸν εἴστε κι ἀπὸ τ’ ἄλογα χειρότεροι ὄχι κατὰ τὴν κρίση τῶν ὑγιῶν μόνο ἀλλὰ καὶ σᾶς τῶν ἰδίων. Ἀπ’ αὐτὸ εἶναι φανερὸ ὅτι θεωρήσατε τὸν ἑαυτό σας πιὸ ἀνάξιο ἀπὸ τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ γαϊδουράκια. Γιατὶ τὰ ζῶα αὐτὰ δὲν τ’ ἀναγκάζετε νὰ πάρουν τροφὴ περισσότερη ἀπὸ τὸ μέτρο. Κι ἄν ρωτήση κανένας, Γιατί, θ’ ἀπαντήσετε, Γιὰ νὰ μὴν τὰ βλάψωμε. Γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας ὅμως οὔτε αὐτὴ τὴν πρόνοια δὲν παίρνετε. Ἔτσι θεωρεῖτε τὸν ἑαυτό σας κι ἀπὸ κεῖνα πιὸ μηδαμινὸ καὶ ἀδιαφορεῖτε, ἄν ὑποφέρετε ἀδιάκοπα. Γιατὶ τὴν βλάβη ἀπὸ τὴν μέθη δὲν τὴν ὑποφέρεις μόνο κατὰ τὴ μέρα τῆς μέθης, ἀλλὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴ μέρα αὐτή. Κι ὅπως ὅταν περάση ὁ πυρετὸς μένουν τ’ ἀποτελέσματά του, ἔτσι κι ἡ μέθη ὅταν περάση ἀφήνει τὴ ζάλη της στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή. Καὶ τὸ ἄθλιο σῶμα κοίτεται παράλυτο, σὰν ναυαγισμένο σκάφος κι ἡ πιὸ ταλαίπωρη ἀπ’ αὐτὸ ψυχή, κι ὅταν ἀκόμα τὸ σῶμα ἔχει διαλυθῆ δυναμώνει τὴν τρικυμία, ἀνάβει τὴν ἐπιθυμία κι ὅταν δίνη τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι στὰ λογικὰ της, τότε εἶναι μεγαλύτερη ἡ μανία της. Εἶναι γεμάτη ἡ φαντασία ἀπὸ κρασιὰ καὶ πιθάρια καὶ φιάλες καὶ ποτήρια. Κι ὅπως στὴν περίπτωση τῆς τρικυμίας ὅταν σταματήση, μένει ἡ ζημία ποὺ προκάλεσε ἔτσι κι ἐδῶ. Ὅπως ἐκεῖ γίνεται ἀβαρία τῶν ἐμπορευμάτων, γίνεται κι ἐδῶ ἀβαρία ἀπ’ ὅλα τὰ σχεδὸν τὰ ἀγαθά. Εἴτε σωφροσύνη εὕρη, εἴτε ντροπή, εἴτε σύνεση, εἴτε καλωσύνη, εἴτε ταπεινοφροσύνη, ὅλα τὰ ρίχνει ἡ μέθη στὸ πέλαγος τῆς παραλογίας. Τὰ ἐπακόλουθα ὅμως δὲν εἶναι ὅμοια πιά. Γιατὶ ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀβαρία τὸ σκάφος γίνεται ἐλαφρότερο, ἐδῶ ὅμως βαραίνει περισσότερο. Γιατὶ στὴ θέση τοῦ θησαυροῦ ἐκείνου δέχεται ἄμμο κι ἁλμυρὸ νερὸ κι ὅλο τὸ συφερτὸ τῆς μέθης, ποὺ μαζὶ μὲ τοὺς ἐπιβάτες καὶ τὸν κυβερνήτη βουλιάζει τὸ πλοῖο στὸ λεπτό. Γιὰ νὰ μὴν πάθωμε λοιπὸν αὐτὰ ἄς ἀπαλλάξωμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ τὴν τρικυμία. **Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ δοῦμε βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὅταν ἔχωμε παραδοθῆ στὴ μέθη**. Μὴν ξεγελιέστε, λέει, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ὑβρισταὶ δὲ θὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τί ἀναφέρω τὴ βασιλεία; Τὸ πάθος τῆς μέθης οὔτε τὰ παρόντα δὲ μᾶς ἀφήνει νὰ δοῦμε. Γιατὶ ἡ μέθη μετατρέπει τὶς ἡμέρες μας σὲ νύχτες καὶ τὸ φῶς σὲ σκοτάδι. Καὶ μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ δὲ βλέπουν οἱ μεθυσμένοι μήτε αὐτὰ ποὺ εἶναι μπροστὰ στὰ πόδια τους. Καὶ δὲν εἶναι τὸ φοβερὸ αὐτὸ μονάχα. Μαζὶ μ’ αὐτὰ ὑποφέρει κι ἄλλη τιμωρία βαρύτατη, στενοχώριες παράλογες, νεῦρα, ἀδιαθεσίες, περίγελω χλευασμὸ ἀδιάκοπο. Γιὰ ποιὰ συγνώμη εἶναι ἄξιοι αὐτοὶ ποὺ διαπερνοῦν τὸν ἑαυτό τους μὲ τὲτοια δεινά; Γιὰ καμμιά. Ἄς ἀποφύγωμε λοιπὸν τὸ πάθος, γιὰ νὰ κερδίσωμε καὶ τὰ ἐδῶ καὶ τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ’ αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα κι ἡ δύναμη μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.228-241)

(Πηγή ηλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com*)*